

Rapport

Datum: 3 juni 1998

Rapportnummer: 1998/207

Klacht

Op 26 maart 1996 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw M. te Oldenzaal met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Twente. Nadat verzoekster er op was gewezen dat zij haar klacht eerst kenbaar diende te maken aan het betrokken bestuursorgaan, wendde zij zich op 22 januari 1997 en 14 februari 1997 opnieuw tot de Nationale ombudsman. Vervolgens werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede), een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoekster verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoekster klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Twente haar op 6 en 29 september 1995 telefonisch te woord hebben gestaan naar aanleiding van haar meldingen inzake aanranding en handtastelijke gedragingen jegens haar door de (ex)buurman van haar moeder. Volgens verzoekster heeft de politie haar meldingen niet serieus genomen en heeft de politie daaraan geen gevolg gegeven. Met name klaagt zij erover dat een politieambtenaar haar op 6 september 1995 vroeg wat zij (de politieambtenaar) ermee te maken had; een politieambtenaar haar op 29 september 1995 heeft gezegd dat de gedragingen van de (ex)buurman waarover zij klaagde zijn toegestaan in Nederland; een politieambtenaar haar op 29 september 1995 heeft geadviseerd met behulp van een advocaat een procedure te starten tegen de man die haar lastig viel, zonder zelf te helpen.

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Twente verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Almelo over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoekster deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De beheerder van het regionale politiekorps Twente gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

. De feiten

1. Sinds 1992 nam verzoekster regelmatig contact op met de politie omdat zij, zo zij stelde, door een buurman van haar moeder was aangerand en veelvuldig door hem werd lastig gevallen.
2. Op 23 maart 1996 wendde verzoekster zich tot de Nationale ombudsman met een klacht over onder andere de wijze waarop zij op 6 en 29 september 1995 door de politie telefonisch te woord was gestaan. Op 14 mei 1996 zond de Nationale ombudsman verzoeksters brief door naar de korpsbeheerder, om deze eerst in de gelegenheid te stellen de klacht af te doen.
3. Op 3 oktober 1996 vond er naar aanleiding van verzoeksters klacht een gesprek plaats tussen verzoekster en de chef van de afdeling O. van het regionale politiekorps Twente, mevrouw Me.
4. Over het verloop van dit gesprek deelde Me. in een rapportage van 30 oktober 1996, gericht aan de chef van het district Noordoost Twente, onder meer het volgende mee: "**Verloop gesprek** (...) Volgens haar zegge heeft ze geen last meer van de buurman van haar moeder, die inmiddels verhuisd is. Zij legde nog eens uit wat de bewuste man haar had aangedaan en wat voor een gevolgen dat voor haar heeft gehad. Ik heb haar aangegeven dat wij de zaak wel degelijk hebben opgepakt, maar dat 'de buurman' een heel ander verhaal had en omdat zij pas later contact gezocht heeft met de politie was het voor ons niet meer mogelijk om een en ander te onderzoeken.

Mevr. M. gaf aan dit te begrijpen en zei ook dat de vrouw van de bewuste buurman haar heel boos had aangekeken n.a.v. de klacht bij de politie. Op mijn vraag om wat meer te vertellen over het gedrag van de agente, die ze in haar brief (van 23 maart 1996; No.) had vermeld wilde ze verder niet meer ingaan. Wel stelde ze aan de orde dat ze op 29 september 1996 (1995; No.) een agente aan de telefoon had gehad (...) die haar merkwaardig te woord had gestaan. Die agente had namelijk n.a.v. de ongewenste intimiteiten van 'de buurman' gezegd dat ze zich niet moest verzetten tegen de toenaderingen van de man en dat ze zich rustig moest laten verkrachten. Zelfs in mijn slechtste nachtmerries kan ik mij niet voorstellen dat een medewerkster dergelijke adviezen geeft. Ik heb dat ook mevrouw M. gezegd en dat begreep ze ook wel. We kwamen gezamenlijk tot de conclusie dat er ergens een communicatiestoornis moet zijn geweest. Mevr. M. heeft levendig en gedetailleerd de handtastelijkheden van de bewuste buurman omschreven, in mijn beleving zonder daarbij emotioneel betrokken te zijn. Dergelijke beschrijvingen kregen soms een merkwaardige wending. Bijv. gaf ze aan dat ze vanwege de handtastelijkheden bij de huisarts geëist had om de 'morning after pil', omdat ze elk risico wilde uitsluiten. Vervolgens is ze tien dagen ziek geweest van die pil. Bij elkaar zet ik de nodige vraagtekens bij haar verhaal. Het gesprek met mevr. M. verliep overigens ontspannen en prettig. Mevr. M. gaf aan dat ze nu weer gerustgesteld was en dat wat haar betreft de zaak was afgedaan. (...) Uit gesprekken met medewerkers, die

destijds de zaak hebben behandeld, heb ik geen aanwijzingen dat mevr. M. destijds incorrect is behandeld. Gelet verder op het feit dat ze het niet de moeite waard vond om tijdens het gesprek nader in te gaan op haar klachten m.b.t. de vrouwelijke agent stel ik voor de zaak maar te laten rusten."

5. In zijn brief van 11 december 1996 deelde de chef van het regionale politiekorps Twente aan de beheerder van dat korps, die de brief op 8 januari 1997 voor akkoord ondertekende, het volgende mee:

"...Tijdens het gesprek (op 3 oktober 1996; No.) wilde klaagster niet verder ingaan op haar contacten met verschillende politiefunctionarissen. Uit de gesprekken die de klachtonderzoekster met diverse politieambtenaren die destijds haar zaak behandelden heeft gehad, zijn geen aanwijzingen naar voren gekomen die kunnen duiden op een incorrecte benadering van klaagster (...)

Het geheel opnieuw overziende stel ik u voor de klacht als ongegrond aan te merken..."

6. Bij brief van 13 januari 1997 werd verzoekster meegedeeld dat de klacht door de korpsbeheerder als ongegrond is aangemerkt.

. Het standpunt van verzoekster Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder **KLACHT**.

. Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Twente

1. In zijn reactie van 28 april 1997 op de klacht verwees de korpsbeheerder naar het oordeel dat hij reeds, in overleg met de hoofdofficier van justitie, over de klacht had gegeven (zie hiervoor, onder A.6.).

2. In zijn brief van 2 juni 1997 verwees de korpsbeheerder, daarnaar gevraagd, voor zijn nadere reactie op de klacht naar een bij zijn brief gevoegde nadere rapportage van 26 mei 1997 van politieambtenaar B. Deze deelde daarin het volgende mee:

"...Op beide dagen (6 en 29 september 1995) zijn de contacten tussen mevrouw M. en de politie slechts telefonisch geweest. Het is niet gebruikelijk dat telefoongesprekken worden vastgelegd en bewaard. Uit het Bedrijfs Processen Systeem zoals dat bij de politie Twente in gebruik is blijkt niets van contacten op die data tussen mevrouw M. en medewerkers van de politie. Het is derhalve niet meer objectief vast te stellen of deze gesprekken enerzijds inderdaad hebben plaatsgehad en anderzijds op de wijze zoals door mevrouw M. wordt aangegeven. Het feit dat mevrouw M. bij het gesprek op 3 oktober 1996 met mevrouw Me. heeft aangegeven het niet de moeite waard te vinden nader in te gaan op haar klachten m.b.t. de vrouwelijke agent (Opm. rapp: vermoedelijk gesprek van 6 september 1995) en tevreden te zijn met de aandacht die zij nu had gekregen, was er de oorzaak van dat aan dit punt geen verdere aandacht is besteed..."

. De reactie van verzoekster

1. In haar brief van 20 juli 1997 deelde verzoekster in reactie op

het standpunt van de korpsbeheerder onder meer het volgende mee:

"Over het telefoontje van 29/9/1996. Ook kan mw. Me. zich dat niet voorstellen dat een medewerkster zulke adviezen geeft. Toch is dat gezegd. Over de "morning after pil". Die

man heeft mij zo met zijn geslachtsdelen aangeraakt dat het mij wel verstandiger leek mijn huisarts te bezoeken. Wat voor vraagtekens zet mw. Me. bij mijn verhaal? (...) Mw. Me. zegt dat de politie twijfelt over mijn verhaal (...), ik ben verontwaardigd dat mw. Me. dit zegt. Zulke vreselijke dingen verzin je niet. (...) Mw. Me. schrijft dat ik het de moeite niet waard vond om nader in te gaan m.b.t. de klacht over die vrouwelijke agent. Dat deed ik ook omdat ik ook twijfels over mw. Me. als agente begon te krijgen. Het leek mij op dat moment beter niet te vertellen dat ik vond dat ik ook hier twijfels over had of zij mij wel wou geloven. Wat had mij moeten gebeuren? Stel eens voor dat er sperma van die man op mijn kleding was gevonden of dat ik zwanger en wel aangifte had moeten doen bij de politie? (...) 'zonder daarbij emotioneel betrokken te zijn'. Toch vind ik heel erg wat die man deed." E. De reactie van de korpsbeheerder

1. In zijn brief van 20 november 1997 verwees de korpsbeheerder voor zijn reactie op de reactie van verzoekster naar twee bij zijn brief gevoegde rapportages.

2. In haar rapportage van 11 november 1997 deelde politiecommissaris Me. onder meer het volgende mee:

"In oktober 1996 heb ik een gesprek gehad met mevr. M. naar aanleiding van haar klacht, gericht aan de Nationale ombudsman. (...) Destijds is er geen verder onderzoek gedaan naar de klacht van mevr. M., omdat het een 1 op 1 verklaring was en verder geen andere getuigen/ aanwijzingen waren."

3. In zijn rapportage van 17 november 1997 deelde politieambtenaar B. onder meer het volgende mee:

"Het is niet gebruikelijk dat telefoongesprekken worden vastgelegd en bewaard. Uit het Bedrijfsprocessen Systeem blijkt

ook niets van enig contact op 29e september 1996. Het is daarom niet meer objectief vast te stellen óf en op welke wijze deze gesprekken hebben plaatsgevonden. (...) Het onderzoek naar aanleiding van de meldingen van mevrouw M. werd aanvankelijk zeer serieus opgepakt. Helaas heeft dit niet kunnen leiden tot een succesvol onderzoek wegens gebrek aan bewijs tegen de buurman van haar moeder." **BEOORDELING** Algemeen

1. Sinds 1992 nam verzoekster regelmatig contact op met de politie omdat zij, zo zij stelde, door een buurman van haar moeder was aangerand en veelvuldig door hem werd lastig gevallen. Verzoekster klaagt over de wijze waarop ambtenaren van het regionale politiekorps Twente haar op 6 en 29 september 1995 telefonisch te woord hebben gestaan naar aanleiding van haar meldingen inzake aanranding en handtastelijke gedragingen jegens haar door de (ex)buurman van haar moeder.

2. Verzoekster klaagt er in het bijzonder over dat een politieambtenaar haar op 6 september 1995 vroeg wat zij (de politieambtenaar) te maken had met de mededeling van verzoekster over de overlast van de (ex)buurman. Daarnaast klaagt verzoekster erover dat een politieambtenaar haar op 29 september 1995 heeft gezegd dat de gedragingen van de (ex)buurman waarover zij klaagde zijn toegestaan in Nederland en voorts dat een politieambtenaar haar op 29 september 1995 heeft geadviseerd met behulp van een advocaat een procedure te starten tegen de man die haar lastig viel, zonder zelf te helpen.

3. Uit het standpunt van de korpsbeheerder blijkt dat voor zover erop 6 en 29 september 1995 contacten tussen verzoekster en de politie zijn geweest deze slechts telefonisch waren en dat het niet gebruikelijk is dat de inhoud van telefoongesprekken wordt vastgelegd en bewaard. De korpsbeheerder deelde voorts mee dat hem uit het Bedrijfs Processen Systeem zoals dat bij de politie Twente in gebruik is, hem niet was gebleken van contacten tussen verzoekster en medewerkers van de politie op de genoemde data. Volgens de korpsbeheerder was het derhalve niet meer objectief vast te stellen of deze gesprekken inderdaad hadden plaatsgehad en of zij, indien zij hadden plaats gehad, waren verlopen op de wijze zoals door mevrouw M. is aangegeven.

4. Vast staat dat verzoekster al enige tijd regelmatig contact had opgenomen met de politie in verband met gedragingen van de buurman van haar moeder. Nu uit de reactie van de korpsbeheerder niet het tegendeel blijkt, is het aannemelijk dat ook op voormelde data telefonische gesprekken tussen verzoekster en een politieambtenaar hebben plaatsgevonden.

5. Niet is echter komen vast te staan welke de inhoud is geweest van de telefonische gesprekken die op 6 en 29 september 1995 tussen politie en verzoekster hebben plaats gevonden. Om die reden moet de Nationale ombudsman zich van een oordeel onthouden.

CONCLUSIETen aanzien van de klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Twente, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede), wordt geen oordeel gegeven.